

ENTERRAMENT de MN. SALVADOR VILANOVA i PERMANYER, DIACA

Sant Feliu de Codines // 17-1-2015

Ac 10,34.43 // Mt 25,31-46

Avui el nostre temple parroquial de Sant Feliu de Codines s'ha omplert amb la nostra presència, orant i silenciosa, harmoniosa amb els cants i també harmoniosa en unir dues realitats aparentment contradictòries: la tristesa i la joia. I és que avui, amb dolor i esperança, acomiadem el nostre germà Salvador Vilanova Permanyer, diaca. I l'acomiadem amb dolor, perquè ens dol que ens hagi deixat; ell que tant de bé ens ha fet a tots nosaltres! Avui acomiadem amb l'esperança de la vida eterna un home de veritat, cristià, espòs, pare, avi, empresari, diaca, germà, company, servidor... Cada un de nosaltres podria dir un aspecte d'aquest home que el Senyor ens ha concedit que fes camí amb nosaltres.

El comiat d'una persona estimada és un moment intens per a agrair i per a pregar. Agrair a Déu el do de la persona que ens ha estimat i que hem estimat. I pregar, que vol dir parlar confiadament per encomanar el qui era feble, fet de terrissa, com nosaltres, i que sempre, i també en aquest moment de la mort, necessita la misericòrdia de Déu. La pregària cristiana porta sempre amb ella una certesa, no solament la certesa que l'home parla a Déu, sinó també la certesa que, malgrat el nostre pecat i el nostre mal, Déu ens escolta. A més hi ha també la certesa que, de manera incomprendible, la nostra pobra pregària contribueix a la voluntat de Déu, que vol que ningú no és perdi, sinó que tots arribin a la veritat i a la vida.

La nostra pregària pel nostre germà s'omple, doncs, del goig de l'esperança. Els cristians, en el moment de les exèquies d'un germà nostre, no fem res més, ni res menys, que posar-nos a les mans de la misericòrdia de Déu; la misericòrdia divina que té la seva plenitud en Jesucrist mort i ressuscitat. És Jesús el qui és present en la celebració cristiana. És la seva mort i resurrecció la que celebrem i fem present de manera real, en la celebració pròpia de les exèquies i en la celebració de la missa. No sabem fer res més, perquè no podem fer res més que posar la mirada en Jesús, en qui l'amor de Déu a favor nostre s'ha fet present de manera plena. Per això, en la mort d'un germà, fem present la victòria de Crist sobre la mort. És aquesta victòria de Crist la que fa possible que el nostre dolor es transfiguri en joia; la joia profunda que neix de la pasqua de Crist, de la seva mort i resurrecció. Els qui hem estat batejats en Crist sabem que en aquest sagrament participem de la seva mort, per a poder participar també de la seva victòria, de la seva resurrecció. La mort no ha tingut la darrera paraula: la mort ha estat vençuda per Crist. Aquesta és la nostra esperança, que en aquests moments és roca ferma en el nostre cor: el nostre germà ha estat cridat a participar de la victòria de Crist sobre la mort.

Les lectures que hem proclamat en la missa exequial del nostre germà, Mn. Salvador, diaca, ens han parlat d'aquesta esperança. Una esperança que no és una simple teoria o un sentiment. L'esperança cristiana és una esperança viva, ja que és Crist mateix. Ell és la nostra esperança! En l'evangeli, Jesús ens ha parlat de la seva vinguda definitiva: *Quan el Fill de l'home vindrà...* I en la lectura dels Fets dels Apòstols hem escoltat el testimoni d'esperança per als homes que neix de la resurrecció de Crist. El cristià és l'home que mira el futur amb esperança, perquè el món camina vers la plenitud de l'amor de Déu. Aquell amor que està unit a la justícia, per a destriar el que és bo del que no ho és, per a il·luminar el que és veritat i el que no ho és, per a separar les ovelles de les cabres. El qui és el jutge és també, al mateix

temps, el salvador. És l'amor misericordiós de Déu que es manifesta en el moment de la mort i a la fi dels temps, perquè tota màscara caigui i es manifesti la veritat de tota persona davant d'aquell que és la Veritat en l'Amor. El qui és la veritat ha sortit a cercar l'home, tot home, per salvar-lo. Aquest és l'amor misericordiós de Déu que jutja l'home.

Aquest aspecte d'esperança en el nostre germà Salvador Vilanova és el que voldria remarcar en aquests moments. Ell va beure la fe en la font de la vida familiar, en el testimoniatge dels pares i en la vida parroquial. Una fe que formava part de la seva vida humana i familiar. En tot moment intentava de manifestar el que era present en el seu cor. En Salvador, home bo i atent, servicial i estimador, era d'aquesta manera perquè li va tocar una ànima bona, però també era així perquè la fe cristiana el va afaçonar del tot. Una fe feta compromís i vida. Com, si no, podríem entendre l'acceptació a la crida a esdevenir diaca al servei de l'Església i dels homes? La seva fe el va portar sempre a estimar l'Església. El seu compromís, essent diaca, era el de servir l'Església, el de fer possible que els homes i dones es poguessin trobar amb l'Església, i en ella trobessin la fe autèntica i la gràcia salvadora que ens porten a Crist. I aquest ministeri el va portar a presidir les celebracions, a administrar el baptisme, a presidir casaments, a predicar la Paraula, a fer catequesi i a vetllar pels catequistes, a atendre els pobres i els malalts, a proclamar l'evangeli... i tants serveis a persones concretes.

I tot això per manifestar, de manera callada o explícita, que és bo haver nascut i venir en aquest món, perquè hi ha un amor que ens ha cridat a existir, un amor que ens acompanya sempre misericordiosament i ens acull, en el traspàs d'aquest món a l'altre, en els braços tendres de Pare. I aquest testimoniatge propi del qui es deixa portar per la fe en Crist és el que necessita el nostre món, on massa sovint domina el cinisme i la buidor, el nihilisme i el materialisme, la tristesa i l'hedonisme. Un món on és més important tenir que ser, on és més important dominar que servir, on és més important fruir que estimar. El Concili Vaticà II ens diu que «la sort futura de la humanitat es troba en les mans d'aquells que són capaços d'infondre raons de viure i d'esperar a les futures generacions» (GS, 31). La vida del nostre estimat germà, Salvador, ens deixa aquest testimoniatge de fe i d'esperança, amarat de l'amor servidor i atent, en el si de la família i en la gran família que és l'Església. La vida del veritable cristià manifesta clarament que la vida és quelcom positiu, que la vida és bona i bonica, que la vida és plena d'esperança, que és plena de significat i de sentit.

Avui en Salvador no ens ha proclamat l'evangeli, perquè ha estat cridat per la misericòrdia de Déu a contemplar cara a cara el misteri de Déu en l'eternitat; avui no ens ha dirigit els cants, perquè ha estat cridat a cantar eternament el càntic de les noces de l'Anyell; avui no ens repartirà el pa de l'Eucaristia, perquè ha estat cridat al banquet etern on Crist mateix el serveix i li diu: «Has estat un servent prudent i fidel: entra a celebrar-ho amb el teu Senyor» (cf. Mt 25,23).

A Maria, mare de l'Església, li encomanem el nostre germà. Que ella, sempre atent a les necessitats dels altres, ella, mare de família, ella, dona forta en la fe, sigui per al nostre germà mare de misericòrdia i el porti de la mà a la presència de Crist, Servent i Salvador de tots els homes. Amén.